

Yêu em từ xa

Cảm nhận câu chuyện tình yêu chân thật qua truyện ngắn 1000 từ. Ngày nay, người ta yêu vội vàng, chớp nhoáng nhưng có bao giờ tự hỏi đó có phải tình yêu hay không. Tôi chưa hề được cầm tay nàng nhưng đến bây giờ tôi vẫn nghĩ nàng chính là tình yêu của tôi.

Tôi gặp nàng trong một buổi cùng dự tiệc cưới. Nàng ngồi ở bàn đối diện và tình cờ với một vẻ dịu dàng nàng ngược mắt nhìn tôi. Một sự xốn xang bất chợt trong tôi và có lẽ một sự ngỡ ngàng trong nàng đã kéo hai chúng tôi nán lại chờ nhau hôm đó.

Và rồi nàng nhận lời trao đổi điện thoại với tôi sau khi cho tôi số điện thoại nhà riêng của nàng. Nàng sống gần như một mình với cậu con trai 6 tuổi, bởi chồng nàng là một nhà ngoại giao luôn đi công tác nước ngoài. Hôm tôi đến thăm nàng thì cậu con trai đã về chơi bên nội.

Nàng đón tôi với sự dè dặt của người phụ nữ ít quan hệ với bạn khác giới. Chúng tôi chỉ loanh quanh bàn luận về chuyện phim ảnh, tệ nạn xã hội... Nàng trong lúc tiếp tôi đã ý tứ mở toang cửa sổ, tránh những cái nhìn thẳng của tôi và luôn tìm cách lái câu chuyện sang các chủ đề vô thưởng vô phạt. Tôi đã bị nàng chinh phục bởi sự kiêu diễm và sự tinh tế ấy. Tôi hẹn nàng sẽ thường xuyên đến thăm nếu nàng không phản đối. Nàng im lặng và ngược mắt nhìn tôi nói khẽ: “Có lẽ chúng ta không nên gặp nhau nhiều... điều đó sẽ không có lợi cho em và anh...”.

Tôi tôn trọng nàng bởi vì chúng tôi đều đã có gia đình và đều hiểu rằng nếu gần nhau nhiều chắc sẽ khó kìm giữ những tình cảm mới nảy sinh mà hai chúng tôi đều mừng rỡ. Thời gian trôi nhanh, đã gần mấy tháng nay tôi không gặp lại nàng. Mặc dù thỉnh thoảng tôi vẫn hỏi thăm nàng qua điện thoại. Hôm nay tình cờ lại gặp nàng ở bãi biển Cửa Lò.

Nàng đi cùng chồng và cậu con trai. Chồng nàng là một người đàn ông khá đạo mạo và lịch thiệp. Tôi chào họ rồi vội vàng lao xuống biển tắm để lại đằng sau đôi mắt ngơ ngác của nàng... Tối hôm đó nàng đi dạo một mình

trên bãi biển. Tôi nhìn thấy nàng có vẻ buồn và cô độc. Tuy vậy tôi vẫn không dám xuất hiện vì sợ làm nàng buồn thêm... Thời gian trôi mau. Chúng tôi ít gặp lại nhau và cũng ít gọi điện cho nhau.

Và như không tin vào mắt mình nữa khi tình cờ một hôm tôi thấy trên vô tuyến xuất hiện tin buồn ...Vào hồi ...giờ...ngày Bà.....đã qua đời vì căn bệnh hiểm nghèo... lễ viếng vào hồi...ngày ...tháng năm.. Tôi vội gọi điện đến số máy của nàng để khẳng định đó không phải là nàng. Nhưng ở đầu dây kia chỉ có tiếng tút dài vô vọng...

Rồi tôi dự đám tang của nàng và hôm đó thật ngạc nhiên ông chồng của nàng đã đưa cho tôi một bức thư. Tôi run rẩy mở ra xem và tim tôi như thót lại khi đọc dòng đầu nàng viết “anh yêu của em...” Trong thư nàng nói rất nhiều về cuộc sống nhưng có lẽ cái đọng lại trong tôi lại là quan điểm của nàng về tình yêu. Nàng nói người đàn bà khi biết yêu thực sự thì cũng là lúc chẳng còn cơ hội để đón nhận nó nữa. Bởi lẽ giáo, bởi văn hoá, bởi quan hệ xã hội.... hay bởi chính chúng ta chưa hiểu gì về tình yêu...?

Ngày nay, người ta yêu vội vàng, chớp nhoáng nhưng có bao giờ tự hỏi đó có phải tình yêu hay không. Tôi chưa hề được cầm tay nàng nhưng đến bây giờ tôi vẫn nghĩ nàng chính là tình yêu của tôi.